

ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені Г. С. Сковороди

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
СТУДЕНТІВ ПРИРОДНИЧОГО ФАКУЛЬТЕТУ**

Випуск 9

Харків
2016

Розділ 3. ЕКОЛОГІЯ, БІОЕТИКА, ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ ТА КОРЕКЦІЙНА ОСВІТА

Гречишнікова Марія

КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ І ТЕНДЕНЦІЇ ПОШИРЕННЯ ТАТУЮВАННЯ ЯК МИСТЕЦТВА ПРИКРАШАТИ СВОЄ ТІЛО

Науковий керівник – д-р п.н., професор Ю.Д.Бойчук

У наш час татуювання стає надзвичайно популярним та поширеним, усе більше молоді наносить собі натільні малюнки. Наскільки свідомо це робиться, яке ставлення до такого мистецтва має більшість членів суспільства та чи є повноцінне розуміння всіх без виключення наслідків у молодого покоління українців, досі достовірно невідомо. Дослідження цієї проблеми було спрямовано саме на окреслені питання, що є актуальними на фоні підвищення популярності татуювання як мистецтва прикрашати власне тіло серед молоді Харкова.

Вивчаючи культурологічний аспект татуювання можна сказати, що мистецтво прикрашати себе тату можна вважати одним з найдавніших. Історія татуювання налічує не менше 6000 років. Найдавніші татуювання знайдені при розкопках єгипетських пірамід. Муміям близько чотирьох тисяч років, але малюнки на шкірі добре видно. Стародавні єгиптяни шанували мистецтво тату і, завдяки торговим зв'язкам, навчили прикрашати власні тіла жителів Персії, Греції та Криту. Татуювання з'явилися ще в епоху первісного суспільства. Воно слугувало не тільки прикрасою, а й знаком племені, роду, тотема, вказувало соціальну приналежність її власника, слугувало маскуванню під час полювання, а також наділяло магичною силою. Спочатку малюнок наносився на тіло фарбами. Однак зображення були недовговічними, тому виникла необхідність в більш стійких візерунках. Згадки про натільних знаках стародавніх народів (галлів, фракійців, греків, германців) зустрічаються у творах Геродота, Гіппократа, Ксенофонта та інших античних авторів. У деяких народів робили порізи на шкірі тільки людям шляхетного походження. У інших багаті люди розмальовували спину і передню частину тіла. Татуювання використовували навіть для таємного листування. У племені Майорі татуювання носило назву моко, наносилося на обличчя у вигляді маски та виконувало роль своєрідного паспорту. Наколюванням малюнків молоді дівчата та хлопці відзначають вступ у доросле життя під час обряду ініціації. В Японії знані і шановні люди відрізняються від простолюдинів наявністю малюнків на обличчі й тілі. Це підтверджують стародавні японські ілюстрації в книгах і гравюри, де зная зображена з татуюваннями на шії, обличчі, руках. Пізніше в шляхетних людей популярність татуювань витіснив звичай носити пишні і барвисті кімоно, татуювання перекочувало в маргінальний світ. Татуювання також було властиве і слов'янським народам в період язичництва, а після хрещення Русі почало витіснятися. Змінив хід історії американець Самюель О'Райлі, коли в 1891р. винайшов електричну тату-машинку. Саме з цією подією розпочався розвиток татуювання як мистецтва. У наш час татуювання також розвивається як мистецтво і набуває все більшої популярності серед молоді.

Серед молоді татуювання набирає все більшої популярності та вже не можливо зустріти людину, яка б не знала щось про татуювання чи не мала власного ставлення до нього. Ставлення доволі різні: як і позитивні, через вбачання у тату самореалізації як індивіда чи самомотивації, так і негативні, через традиції чи ставлення батьків. Узагалі тенденція має позитивний характер, бо 62% опитаних цікавилися історією, стилями татуювання, 55% – всерйоз замислювалися зробити собі тату і майже 70% – обрали б для цього непомітне місце. Це пояснюється тим, що на думку студентів ледве не 70% батьків були б проти такої прикраси та й оцінка суспільства була б негативною, бо 62% опитаних вважають, що нанесення тату мало б свої наслідки у житті та кар'єрі. Прослідковується

залежність поширення татуювання серед молоді від старшого покоління, що в більшості випадків не бажає змінювати свої погляди.

Аналізуючи відповіді на запитання щодо культурологічного аспекту татуювання, можна сказати, що ситуація зі сприйняттям нашої культурою тату як мистецтва залишається проблематичною. Таке ставлення формується під впливом суспільства та батьків зокрема. Наприклад, 37,9% батьків сварили б своїх дітей за нанесення татуювання, а 31,1 – навіть змусили б виводити. Також, 27,6% опитаних припускають те, що роботодавцям такі прикраси тіла навряд чи сподобаються, 34,5% – не хотіли б демонструвати це оточуючим і лише 37,9% вважають, що татуювання не є чимось надзвичайним і не впливатиме на життя його власника у соціумі.

Аналізуючи опитування, можна сказати, що татуювання зараз набирає популярності. Молодь цікавиться цим видом мистецтва, вбачає у ньому спосіб вираження індивідуальності та засіб увіковічування емоцій та подій. Вже не має думки про те, що тату – це лише позначка для людей з місць позбавлення свободи. Позитивну тенденцію має те, що для студентів дуже важливими є власне здоров'я та безпека життя, для них також вагомими є умови, матеріали та способи нанесення татуювання.

Желтова Поліна

УМОВИ ПРАВИЛЬНОГО ФОРМУВАННЯ ДИТЯЧОГО ФОРМУВАННЯ ДИТЯЧОГО МОВЛЕННЯ В СІМ'Ї

Науковий керівник – к.п.н., доцент Н.М. Туренко

В Україні, як в усьому світі, досить актуальною на даний час є проблема порушення мовлення дітей дошкільного віку. Офіційна статистика констатує щорічне збільшення кількості дітей, які мають недоліки мовлення. Виходячи з цього існує гостра потреба в профілактиці даного явища. Першими особами які здійснюють профілактичну роботу є батьки. Але щоб окреслити батьківський вплив на розвиток дитячого мовлення, перш за все визначимо, на які групи поділяються недоліки мовлення. Спеціалістами виділено три групи мовленнєвих порушень у розвитку дошкільників:

I група – вікові недоліки мовлення – це ті недоліки, які мають практично всі діти на певному етапі мовленнєвого розвитку (наприклад, в більшості дітей, до 3-х років відсутні шиплячі та сонорні звуки, сонорні звуки ([p], [л]) в нормі мають з'явитись до 5 років) .

II група – мовленнєві порушення обумовлені соціальними факторами – це ті недоліки, які «створені» за рахунок повторення дитиною неправильних зразків мовлення дорослих та оточення (сюсюкання, неправильне мовлення оточуючих, обмеженість контактів дитини, педагогічна занедбаність (батьки не приділяють достатньо часу дитині), двомовність (якщо в родині дві схожі мови, це робить процес опанування мовлення важчим) та ін..

III група – специфічні затримки та порушення мовлення – це можуть бути відхилення в будові артикуляційних органів та їх рухомості (мала рухомість губ, невірний прикус, високе піднебіння, слабкість м'язів язика, укорочена під'язикова вуздечка тощо), також такі мовні порушення можуть бути результатом перенесених у ранньому віці інфекційних та інших тяжких захворювань, які можуть викликати затримку розвитку слухо-мовленнєвих центрів головного мозку, ураження головного мозку та його частин [1. С.2]. Специфічні затримки та порушення потрібно виправляти не лише за допомогою вчителя-логопеда, а й звертатись за допомогою до психологів, психоневрологів, масажистів тощо.

Найбільше часу маленька дитина - дошкільник проводить із близькими та рідними: мамою, татом, бабусею, дідусем. Їм потрібно знати та пам'ятати, що сюсюкання та